

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 25 februari 2019

18/820/B

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk

Mariage – reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé

In zake: A.R.V. Nr. 18/820/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 26 maart 2018 aangeboden door meester Rahim Aktepe, advocaat, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 95, voor en namens:

U. B.

geboren te [...], Turkije op [...] en wonende te [...] (Antwerpen), [...], met rijksregisternummer [...]

U. Z.

geboren te [...], Turkije op [...] en wonende te [...] (Antwerpen), [...], met rijksregisternummer [...]

Beiden ter zitting vertegenwoordigd door Mr. Katrien Dupré loco Mr. Aktepe Rahim te 2000 Antwerpen, Amerikalei 95,

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 26 maart 2018,
- het schriftelijk advies van S. De Schutter voor de procureur des Konings dd. 30 november 2018,
- de neergelegde stukken.

Ter zitting van 28 januari 2019 werden verzoekende partijen gehoord, bijgestaan door de tolk Keskin Nazeni, met rijksregisternummer [...]. H. De Vrij, substituut-procureur des konings, verleende mondeling advies, waarop door partijen niet werd gerepliceerd.

De wet op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten te [...] (Turkije) op 12 maart 2009.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen heeft op 27 juni 2013 geweigerd dit huwelijk te erkennen.

Verzoekers hebben bij de toepassing van artikelen 27 § 1 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

3.1. Met betrekking tot de voor te leggen stukken

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

In het stukkenbundel zoals aangevuld ter zitting van 28 januari 2019 wordt een gelegaliseerde vertaling in het Nederlands van een gelegaliseerde kopie van de in Turkije opgestelde huwelijksakte neergelegd, zodat aan voormelde wettelijke bepalingen voldaan werd.

3.2. Ten gronde

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onvereenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onvereenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR- norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak is het Openbaar Ministerie in haar advies ter zitting van oordeel dat er thans onvoldoende elementen zijn om de erkenning van het huwelijk te weigeren, zodat het verzoek kan ingewilligd worden.

De voorgebrachte gegevens in het licht van de gegevens en stukken bijgebracht door verzoekende partijen, volstaan naar het oordeel van de rechtbank inderdaad niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte gegrond.

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd en verwerpt verdere en strijdige middelen.

Het verzoek wordt ontvankelijk en gegrond verklaard in de volgende mate:

De rechtbank zegt voor recht dat elke Belgische overheid het huwelijk van verzoekers, afgesloten te [...] (Turkije), op 12 maart 2009 dient te erkennen, inzonderheid de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen.

Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

De kosten worden ten laste van verzoekers gelegd.

Bijdrage Fonds wet 19/03/2017, gestort door verzoekende partijen, is definitief verworven voor het Fonds.

Dit vonnis werd uitgesproken op vijftwintig februari tweeduizend negentien in raadkamer zitting van de Kamer AF1, die samengesteld was uit:

- A. Wynants, rechter,
- H. De Vrij, substituut procureur des Konings,
- C. Vermeir, griffier.